

Πόσχη θα γίνεσαι, κόσμιε νεροσφιμίε;

Και ξεθυμάκε τα ψώνια από δεξιώσεις και σαδόνια να δηλώσουν τον απογοηισμό και την λύπη τους για ένα αδικοχημένο παιδί. Σύσσωμος ο συρφετός των μαϊντανών του ηλεκτρονικού λοβοτομητηρίου (tv) αισθάνθηκε ντροπή και όνειδος για τις παρεκκλίσεις, υποτίθεται, συμπεριφορές των «αστυνομικών οργάνων». Παρεκκλίνουσες συμπεριφορές που τώρα στοίχισαν τη ζωή ενός δεκαπεντάχρονου –έλληνα για κακή τους τύχη-. Αν είχαν σκοτώσει, όπως συμβαίνει, ένα τσιγγανάκι, ένα μετανάστη στα σύνορα, έναν μικροπαραβατικό, ο συρφετός που αναφέρεται παραπάνω θα έπρεπε να χειροκροτήσει, ή στην χειρότερη να αναφέρει το γεγονός λίγο πριν το δεκάτο καιρού, στα «ημέρα». Το λάθος όμως είχε γίνει, και πριν μπει σε λειτουργία ο μουδιασμένος κρατικός μηχανισμός η αθήνα καίγεται. Όχι άκριτα όπως θέλουν να παρουσιάσουν αλλά απολύτως στοχευμένα.

Αν θέλουμε να αναλύσουμε στη βάση της τη δολοφονία, δεν έγινε κάτι που δεν ξέραμε. Δεν ήταν «κεραυνός εν αιθρία». Ο μπάτσος που έκλεψε μια ζωή, σαν οπλοφόρος όλων οργανώνουν την «τάξη και ασφάλεια» σε καιρό ειρήνης, δολοφόνισε «λάθος» άνθρωπο, σε λάθος χρόνο και οήγουρα στον λάθος τόπο. Σε καιρό ειρήνης που τελικά δεν έχει σε τίποτα να ζητήσει από τον πόλεμο. Βίαιτοι σε αστυνομικά κτήρια, δολοφονίες από σφαίρες αστυνομικών. Εργατικά «ατυχήματα» στα κτίρια των βιομηχανιών ή στα ναυπηγεία, πνιγμένοι μετανάστες στο Αιγαίο, ακρωτηριασμένοι στα σύνορα από νάρκες. Πιο πέρα, στον γρίφο κόκο που η δύση έχει καταδικάσει σε αργό θάνατο για να ολοκληρωθεί όλο το φασικό του πλάνο και την εργατική δύναμη των εξεθλωμένων, αντιστοιχεί ένας θάνατος κάθε τρία δευτερόλεπτα.

Μιλώντας για κλεμμένες ζωές απαιτείται να ξεκινήσουμε απ' τα πρώτα χρόνια της ζωής μας, να θυμηθούμε έξω από συναισθηματογούς και αναπολήσεις την νεκρική σιωπή τις ώρες της παράδοσης στο σχολείο απ' τον «σοφό» δάσκαλο, μέχρι την νεκρική σιωπή στην μισθωτή εργασία, μπρος στον προϊστάμενο. Απ' τις γνώσεις που πρέπει να αποθηκευτούν στην ευκεφαλκή μνήμη, για να χρησιμοποιηθούν στο πεδίο της εργασίας προς όφελος της Αγίας παραγωγικής διαδικασίας.

Μία παραγωγική διαδικασία που από μας μόνο παίρνει και στους κυρίαρχους μόνο δίνει. Και δεν είναι μόνο η εργατική μας δύναμη που βάνουμε κέρβουν. Είναι

που η πλέον εκβιαστική σχέση θα κλέψει την ζωή στην ολόπιτά της, θα δολοφονήσει όταν έχει συμφέρον να το κάνει, στους επεκτατικούς πολέμους, ή στις γενικευμένες εξεγέρσεις των καταπιεσμένων. Θα λεηλατήσει επαισχυντα όμως οποιαδήποτε πυχή, αυτού που θα μπορούσαμε να αποδόσουμε εμείς σε ζωή. Από τα συναισθήματα, τις πραγματικές σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, το πάθος για να δημιουργήσουμε και να κινήσουμε σε όποιο χώρο και χρόνο θέλουμε. Χωρίς περιορισμούς. Αντί αυτών, υπάρχει χρόνος και χώρος, για περιορισμένες σχέσεις, ελέγχιμες και αλλοτριωμένες, στην πλειοψηφία τους ανταγωνιστικές. Ποιός θα είναι καλύτερος στο μάθημα, ποιός θα πάρει bonus για την αποδοτικότερη εργασία στην επιχείρηση. Οι ελεύθεροι χώροι πλέον, είναι σιδηρόφρακτοι και ιδιόκτητοι, από τις παραλίες, μέχρι τα δάση.

Κουφάλες είμαστε ακόμα ζωντανοί για κακή σας τύχη. Δεν χάθηκε μόνο ένας από μας, χάνονται χιλιάδες. Χανόμαστε όλοι στη δίνη της ανωμαλίας που προσφέρεται γιά ζωή. Όμως τώρα ξαναζούμε. Και τι πιο δημιουργικό από την καταστροφή όλων αυτών που κατοπρίζουν, συμβάλλουν και πρωθούν την ιδέα μιας λεηλατημένης ζωής. Επί του πρακτικού; Τράπεζες, εμπορικά πολυκαταστήματα, αστυνομικά τμήματα, υπουργεία. «Εχω 200 υπαλλήλους να πληρώσω, ε έχω και άλλα καταστήματα βέβαια», «μου πήραν εμπόρευμα 300.000ευρώ σε ρολόγια.» Αναρούνταν οι ίδιοι ... μικροκαταστηματαρχες στην Ερμού και στο Κολωνάκι. Λαός vs κολωνάκι που λέει και το τραγούδι (ελαφρώς διασκευασμένο).

Μιλώντας για την εξέγερση, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε τα υποκείμενα που την στελεχώνουν. Νεολαία που έφτυσε την κανονικότητα της συνθήκης «σχολείο, φροντιστήριο, καφετέρια», εξεγερμένοι κάθε ηλικίας που έφτυσαν την καθημερινότητα της αλλοτρίωσης, μετανάστες που κρατούν τους δρόμους συγκρουόμενοι με την αστυνομία. Στην εξέγερση τον λόγο έχουν οι εξεγερμένοι και αυτοί την καθορίζουν. Ούτε αριστερές, ούτε αναρχικές θεωρήσεις, μπορούν να την οριοθετήσουν. Η σύγκρουση

με την ολόπιτα πήρε μαζί της και μαγαζιά μικρότερα από την Sprider. Μια βιτρίνα όμως δεν μπορεί να απονομασιοδοτήσει μια ολόκληρη εξέγερση. Το πλάιτικο από τους μετανάστες καταδεικνύει με τον πιο άμεσο τρόπο την οικονομική τους εξαθλίωση(και σ' αυτό τον κόσμο που τα πάντα ορίζονται από το χρήμα η οικονομική εξαθλίωση μεταφράζεται σε εξαθλιωμένες συνθήκες ζωής). Πήραν πίσω τον πλούτο που οι ίδιοι παράγουν. Που παράγουν στις χώρες από όπου ήρθαν, καλύτερα, γιατί εδώ οι δουλειές τους είναι στις οικοδομές των ολυμπιακών, στα χωράφια της επαρχίας και όπου χρειάζονται φτηνά εργατικά χέρια.

Δημοσιογράφοι, θεωρητικοί της εξέγερσης και κόμματα προσπαθούν να διαστρεβλώσουν την εξέγερση, μάταια, αφού δεν μπορούν καν να την αντιληφθούν. Τραγικότεροι όλων όσοι μιλούν για υποκίνηση από «ξένα κέντρα». Τραγελαφικά παλιά τεχνική των ακρόατων, που τους κάνει πιο αστειούς από όσο τους ξέραμε.

Ψόφιοι νυκοκυραίοι, Τατιάνες, Τραγκαουνάκηδες και Πρετεντέρηδες. Κκέδες και λοιποί κομματικοί, ξεπουλημένοι συνδικαλιστές, Τραπεζίτες και υποτακτικοί, η εξέγερση δίνει μία πρώτη γεύση από τις εικόνες του μέλλοντος. Το μέλλον για σας, προβλέπεται χλωμό. Θα έρθουν οι μέρες που θα ρίξουμε μια και καλή ζαχαρη στις παραγωγικές μηχανές, που θα ισοπεδώσουμε τα υπουργεία σας, που τα σχολεία και τα γραφεία των εταιρειών θα γίνουν ορμητήρια της επανάστασης. Έτσι κι' αλλιώς, η γη θα γίνει κόκκινη, ή κόκκινη από ζωή, ή κόκκινη από θάνατο.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΣΑΣ ΒΡΩΜΑΕΙ ΘΑΝΑΤΟ

ΟΙΚΟΔΟΜΟΥΜΕ ΣΧΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΜΕ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΑ

ΑΣΧΗΜΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΟΜΟΡΦΑ ΚΑΙΓΟΝΤΑΙ

ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ

Το βράδυ του Σαββάτου της 6ης Δεκέμβρη, δολοφονήθηκε από το κράτος ο μαθητής Αλέξης Γρηγορόπουλος. Η άμεση διάδοση της είδησης, οδήγησε στην συγκέντρωση χιλιάδων ανθρώπων στο κέντρο της Αθήνας, στα στενά των Εξαρχείων, στο πολυτεχνείο, την ασοεε, την νομική σχολή. Η νύχτα δεν μπορούσε παρά να είναι πολύ μεγάλη. Αυθόρμητες γενικευμένες συγκρούσεις σε όλη την Ελλάδα ξέσπασαν από την Κρήτη μέχρι την Κομοτηνή και από τα Γιάννενα μέχρι τη Ρόδο. Επιθέσεις στα μητροπολιτικά κέντρα Αθήνας και Θεσσαλονίκης, άφησαν πίσω τους κατεστραμμένα αστυνομικά τμήματα, καμένα εμπορικά πολυκαταστήματα της Ερμού και του Κολωνακίου, τράπεζες, και άλλους καπιταλιστικούς- κρατικούς στόχους. Το καταναλωτικό όργιο των Χριστουγέννων φαντάζει να σβήνει μέρα με τη μέρα όσο συνεχίζει να ξεσπάει η εξεγερτική μανία ενάντια στα σύμβολα του σημερινού κόσμου της βιτρίνας και του φαίνεσθαι. Τις επόμενες μέρες χιλιάδες ανθρώπων συνεχίζουν να ξεχύνονται στους δρόμους διαδηλώνοντας για το χαμένο παιδί, και συγκρουόμενοι με τις δυνάμεις καταστολής, περνούν το μήνυμα: ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ. ΟΛΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ. Οι μαθητές, όταν δεν επιτίθενται στα ΜΑΤ, μέρες μετά το φόνο, συνεχίζουν να επιτίθενται στα αστυνομικά τμήματα και να αναποδογυρίζουν περιπολικά. Όσο και αν θέλουν να προφυλαχτούν οι μπάτσοι, είναι εκτεθειμένοι. Τα κάστρα της δημοκρατίας καταρρέουν.

Η δολοφονία του Αλέξη, δεν ήταν μεμονωμένο περιστατικό. Δεν ξεχνάμε τους δολοφονημένους Κουμή και Κανελλοπούλου, τον Τεμπονέρα που δολοφονήθηκε από το παρακράτος, τον Μιχάλη Καλτεζά. Δεν ξεχνάμε τους εκατοντάδες νεκρούς και τραυματίες από σφαίρες αστυνομικών τα τελευταία χρόνια, τους βασανισμούς, τους βιασμούς, τους εξευτελισμούς στα αστυνομικά τμήματα. Δεν είναι η εξαίρεση στον κανόνα αυτή η δολοφονία, όσο και αν θέλουν να μας πείσουν πως είναι μεμονωμένο γεγονός. Η αστυνομία υπάρχει για να δολοφονεί, είναι ο στρατός κατοχής της δημοκρατίας. Το σύστημα της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης, που μας οδηγεί σε αργό θάνατο από το σχολείο μέχρι την μισθωτή δουλειά, οι φρενήρεις ρυθμοί επιβίωσης που μας οδηγούν οι κυρίαρχοι για να μεγαλώσουν τα κέρδη τους, οι επεκτατικοί πόλεμοι και τα αιματοβαμμένα σύνορα των κρατών, αριθμούν χιλιάδες νεκρούς. Ο τρίτος κόσμος, που πεθαίνει για να συντηρεί τις λαμπερές δυτικές χώρες αριθμεί ακόμα περισσότερους. Ποιος μιλά λοιπόν για μια και μόνο δολοφονία; Η αστυνομία, προστάτης και οπλοφόρος αυτού του κόσμου, έδειξε απλά για άλλη μια φορά τις προθέσεις των εντολοδόχων της, των δολοφόνων πολιτικών, επιχειρηματιών, τραπεζιτών, δημοσιογράφων. Όλοι αυτοί, δεν θα έπρεπε παρά να παίρνουν απαντήσεις εξεγερτικές, με πέτρες και φωτιά στις κοινωνικές εκρήξεις σαν και αυτή που σημειώνεται τις μέρες αυτές σε όλη την Ελλάδα, με ενωμένους όσους καταπιεσμένους δεν θέλησαν να συνδιαλαγούν με την εξουσία στα τηλεπαράθυρα και να παίξουν στα πολιτικάντικα παιχνίδια. Με όσους δεν έχουν τίποτα να χάσουν και θέλουν να τα κερδίσουν όλα.

Μέσα σε όλα αυτά, το καρκίνωμα που λέγεται ΜΜΕ, χρησιμοποιεί τον θάνατο του Αλέξη στο βωμό της θεαματικότητας με τον πιο σιχαμερό τρόπο, σε αghαστή συνεργασία με το κράτος και το παρακράτος (βλ. Χρυσανγίτες και οννεδίτες που βαφτίστηκαν “αγανακτισμένοι πολίτες” στην Πάτρα) και όλοι μαζί επιχειρούν την απονοματοδότηση του κοινωνικού αγώνα με τις γνωστές συνταγές της τρομοκρατίας, της διαστρέβλωσης και του ασυστόλου ψεύδους που διαδίδουν. Διαχωρίζουν τους εξεγερμένους, σε κουκουλοφόρους, μετανάστες, μαθητές, έτσι ώστε να μιλήσουν για τον δίκαιο και συναισθηματικό αγώνα των τρίτων, και να απαξιώσουν τους δύο προηγούμενους. Είναι σκόπιμο να αναφέρουμε ότι ο χαρακτηρισμός “κουκουλοφόρος” προσδίδεται σε όσους επιλέγουν να κινηθούν βίαια και για την αυτοπροστασία τους καλύπτουν τα πρόσωπα τους. Δεν είναι λίγες οι φορές που οι μαθητές καλύπτουν τα πρόσωπα τους, όμως φαίνεται πως οι δημοσιογράφοι βάσει σκοπιμότητας ποτέ δεν τους αναφέρουν ως τέτοιους. Ξέρουμε όμως πως οι συνειδήσεις γεννιούνται στους δρόμους, πίσω από τα οδοφράγματα, και όχι στους καναπέδες.

Μέσα στο γενικευμένο κλίμα της εξέγερσης στους δρόμους όλης της Ελλάδας, ένα σχεδόν πρωτοφανές κατά τα λεγόμενα των δημοσιογράφων γεγονός συνάντησε το εμετικό τους μένος.

Χιλιάδες μετανάστες διαφορετικών εθνικοτήτων, οι πλέον καταπιεσμένοι σε αυτόν τον κόσμο, δεν θα μπορούσαν να λείπουν από τις συγκρούσεις. Η παρουσία τους δίπλα στα οδοφράγματα, η σύγκρουση τους με τις δυνάμεις καταστολής, είναι πλέον γεγονός. Από την Πάτρα όπου συγκρούονταν με τους λιμενικούς λίγους μήνες πριν, συγκρούονται πλέον σε όλη την Ελλάδα. Κάποιοι από αυτούς, βρίσκουν την ευκαιρία να πάρουν ρούχα ή ένα κινητό από καταστήματα, που δεν θα μπορούσαν ποτέ να αγοράσουν. Όσοι μιλούν για πλιατσικολόγους, σκόπιμα αφήνουν στην άκρη όσους έχουν το νόμιμο μονοπώλιο του πλιατσικου, όσους διαφεντεύουν στην αστική δημοκρατία, αυτούς που γεννούν την εξαθλίωση, άρα και το «έγκλημα». Ρίχνουν ευθύνες στους φτωχοδιαβόλους, οι καθισμένοι στον καναπέ και στα πάνελ των μεγαλοκαναλιών. Έχουν πάρει θέση λοιπόν.

Πολλά ειπώθηκαν και αλλά τόσα θα ειπωθούν. Η εξέγερση δεν χωρά μόνο λόγια, πόσο μάλλον αφ' υψηλού θεωρητικολογίες σαν και αυτές στα δελτία ειδήσεων. Χρέος μας είναι να μεταφέρουμε τις εστίες της παντού. Από τους χώρους των σχολείων-στρατοπέδων μέχρι τα κάτεργα των εργοστασίων. Στα κέντρα των μητροπόλεων. Να γίνουμε επικίνδυνοι, πολεμώντας όχι για διαφορετικό κόσμο, αλλά για άλλο κόσμο.

«Δε χύνουν δάκρυ
μάτια που συνήθισαν να βλέπουνε φωτιές
δε σκύβουν το κεφάλι οι μαχητές
κρατάν ψηλά τ' αστέρι με περηφάνια δεν έχουμε καιρό να κλαίμε τους συντρόφους
το τρομερό σας όμως κάλεσμα
μες στη ψυχή μας
κι οι δεκαπέντε σας καρδιές θε να χτυπάνε
μαζί μας
το σιγανό σας βόγγισμα
σαν προσκλητήριο
χτυπά στ' αφτιά μας
σαν τον αντίλαλο βροντής.
Στάχτη θα γίνεις κόσμε γερασμένη
σου 'ναι γραφτός ο δρόμος της συντριβής
και δε μπορείς να μας λυγίσεις
σκοτώνοντας τ' αδέρφια μας της μάχης
και να το ξέρεις
θα βγούμε νικητές κι ας είναι βαριές μας οι θυσίες.
Μαύρη εσύ θάλασσα γαλήνεψε
τα κύματά σου
και θα 'ρθει η μέρα η ποθητή
η μέρα της ειρήνης
της λευτεριάς σου
ω ναι θα 'ρθει
η μέρα που θ' αρπάξουμε τις λόγχες
που μες στο αίμα το δικό μας
έχουνε βαφτεί.»

ΑΣΧΗΜΕΣ ΠΟΛΕΙΣ

ΟΜΟΡΦΑ ΚΑΙΓΟΝΤΑΙ